

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt tirsdag den 15. december 2015

Sag 233/2015

NTC Parent S.a.r.l.

(advokat Arne Møllin Ottosen)

mod

Skatteministeriet

(Kammeradvokaten ved advokat Steffen Sværke)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 10. juli 2015 og af Østre Landsrets 14. afdeling den 7. oktober 2015.

I påkendelsen har deltaget fem dommere: Poul Søgaard, Jon Stokholm, Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne og Jens Peter Christensen.

Påstande

NTC Parent S.a.r.l. har nedlagt påstand om, at sagen henvises til landsretten som 1. instans.

Skatteministeriet har tilsluttet sig NTC Parent's påstand.

Landsretten har henholdt sig til sin afgørelse.

Sagsfremstilling

NTC Parent S.a.r.l. (tidligere Nordic Telephone Company Holding ApS) har ved stævning af 10. februar 2015 anlagt sag mod Skatteministeriet med påstand om, at SKATs forhøjelse af selskabets skattepligtige indkomst for indkomståret 2008 nedsættes med 1.026.442.150 kr. eller et af retten fastsat mindre beløb, subsidiært at sagen hjemvises til fornyet behandling hos SKAT.

Skatteministeriet har heroverfor ved svarskrift af 27. maj 2015 påstået frifindelse.

Københavns Byret henviste ved kendelse af 10. juli 2015 sagen til behandling ved Østre Landsret, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1. Af byrettens begrundelse fremgår:

”Da spørgsmålet om, hvorvidt de helt særlige forhold på markeder i efteråret i 2008 efter krakket i Lehmann Brothers og den helt særlige kreditkrise kan påvirke lovfortolkningen, og da på hvilken måde, skal behandles under sagen, findes sagen at være af principiel karakter og at have generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen. Betingelserne for i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1 at henvise sagen til Østre Landsret findes derfor at være opfyldt.”

Ved kendelse af 7. oktober 2015 afviste landsretten at behandle sagen i 1. instans med følgende begrundelse:

”Som sagen på nuværende tidspunkt er oplyst, angår den i det væsentlige spørgsmål om, hvorvidt der er grundlag for at tilsidesætte SKATs skønsmæssige ansættelse af værdien af de obligationer, som NTC har udstedt, herunder om seneste børskurs kan fraviges som værdiansættelsesgrundlag.

Spørgsmål om tilsidesættelse af SKATs skønsmæssige værdiansættelser har i flere tilfælde været forelagt domstolene til prøvelse, og domstolene har i den forbindelse fastlagt retningslinjer for, hvornår der kan ske tilsidesættelse heraf. Endvidere har spørgsmålet om fravigelse af seneste børskurs ved værdiansættelse været forelagt Højesteret til prøvelse, jf. Højesterets dom trykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2011, side 839.

Landsretten finder på det foreliggende grundlag, at det ikke er godtgjort, at sagen rejser fortolkningsspørgsmål af en sådan principiel karakter og af en sådan generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt, at sagen bør kunne indbringes for Højesteret som 2. instans uden særlig tilladelse.

Det forhold, at værdiansættelsen vedrører et tidsrum, hvor der herskede ekstraordinære markedsforhold på grund af krakket i Lehmann Brothers, findes ikke at kunne føre til et andet resultat.”

Parternes synspunkter

NTC Parent S.a.r.l. har til støtte for, at sagen skal henvises til landsretten, anført, at sagen rejser flere uafklarede, retlige spørgsmål. For det første, om de helt særlige force majeure-lignende forhold på finansmarkedet i 2008 kan påvirke lovfortolkningen. For det andet, om det

er en forudsætning for, at man kan tale om en kursgevinst i kursgevinstlovens forstand, at en långiver/obligationsudsteder vil kunne indfri før tid til den anvendte kurs. For det tredje, om SKAT er berettiget til at se bort fra den altovervejende hovedregel om, at børskursen danner udgangspunkt for værdiansættelsen, jf. kursgevinstlovens § 25, stk. 2, jf. § 33, stk. 1.

Skatteministeriet har tilsluttet sig anmodningen om, at sagen henvises til landsretten, og har navnlig anført, at ministeriet er enig i, at det er et principielt spørgsmål, om de helt særlige markedsforhold i efteråret 2008 kan påvirke lovfortolkningen, og i givet fald på hvilken måde.

Retsgrundlag

Af retsplejelovens § 226, stk. 1, som affattet ved lov nr. 84 af 28. januar 2014 om ændring af retsplejeloven m.v. (Sagstilgangen til Højesteret), fremgår, at byretten efter anmodning fra en part kan henvise en sag til behandling ved landsret, ”hvis sagen er af principiel karakter og har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt.”

Af forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 96 af 11. december 2013, Folketings-tidende 2013-14, tillæg A, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 8 (§ 226, stk. 1), fremgår:

”For at skabe større sikkerhed for, at de sager, der indbringes for Højesteret, er egnede til at sikre, at domstolsreformens mål vedrørende Højesterets rolle kan nås, foreslås det, at betingelserne for, at en sag kan henvises fra byretten til behandling i landsretten i 1. instans - og dermed indbringes direkte for Højesteret som 2. instans - tydeliggøres ved at indskrive betingelserne i selve loven.

Det foreslås nærmere, at en sag kan henvises fra byretten til landsretten til behandling i 1. instans, hvis sagen er af principiel karakter og har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt.

Vurderingen af, om en sag har ”principiel karakter”, forudsættes at være den samme som hidtil. Det drejer sig således navnlig om sager, der vedrører lovfortolkning, eller som i øvrigt angår et principielt retligt spørgsmål. Uden for kategorien af sager af principiel karakter falder således fortsat f.eks. sager, hvis afgørelse hovedsagelig beror på en konkret bevismæssig vurdering eller på en skønmæssig afvejning af en række momenter, hvor denne afvejning er uden vidererækkende betydning.

Henvielse kan kun ske, hvis sagen ud over sin principielle karakter også har en generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller en væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt. Der vil efter omstændighederne være tale om en skønspregt vur-

dering, hvor det navnlig må indgå, om sagen efter sin karakter er egnet til at sikre, at domstolsreformens mål vedrørende Højesterets rolle kan sikres, og derfor bør kunne indbringes for Højesteret som 2. instans uden særlig tilladelse.”

Højesterets begrundelse og resultat

Kæremålet angår, om det er med rette, at byretten efter retsplejelovens § 226, stk. 1, har henvist sagen til behandling ved landsretten.

Sagen angår, om den skattemæssige værdiansættelse i 2008 af NTC Parent S.a.r.l.'s virksomhedsobligationer i fremmed valuta efter lagerprincippet i den dagældende kursgevinstlovs § 25, stk. 2, jf. § 33, skulle basere sig på børskursen, eller om SKAT var berettiget til at fastsætte kursen skønsmæssigt. Såfremt SKAT var berettiget til at skønne, er spørgsmålet, om der er grundlag for at tilsidesætte det udøvede skøn.

Som sagen foreligger, finder Højesteret, at sagen rejser et principielt spørgsmål om, hvilke principper der gælder for værdiansættelsen af obligationsgæld efter lagerprincippet i den dagældende kursgevinstlovs § 25, stk. 2, jf. § 33, stk. 1, og at afklaringen af dette spørgsmål må antages at have en sådan generel betydning for retsanvendelsen, at betingelserne i retsplejelovens § 226, stk. 1, for at henvise sagen til behandling ved landsretten er opfyldt.

Thi bestemmes:

Sagen henvises til behandling i landsretten som 1. instans.

Kærefgiften tilbagebetales.